

Chiến Tranh và Hòa Bình

Trước ngày ký kết Hiệp Định Paris chừng 3 tháng (gần cuối năm 1972) lúc đó tôi (người viết) đang là Tiểu Đoàn Phó TĐ344/ĐP nhận lệnh hành quân liên tục. Nhiệm vụ chính là vừa lùng địch vừa tìm những tảng đá lớn trong rừng, càng lớn càng tốt có bề mặt bằng phẳng để vẽ cờ VNCH nền vàng 3 sọc đỏ để viết cộng không báo với Ủy Ban Quốc Tế kiểm soát đình chiến rằng đó là vùng đất của chúng theo mưu đồ giành Dân, lẩn Đất kiêu ngung bản “Da Beo”.

Khi hành quân, chúng tôi mang theo cờ vải cỡ lớn để treo trên ngọn cây cao và sơn để vẽ cờ VNCH trên những tảng đá lớn để khi trực thăng chở Ủy Ban Kiểm Soát Đình Chiến bao gồm nhân viên của 4 nước tham dự Hội Nghị Paris mà 2 nước thuộc phe cộng sản và 2 nước thuộc khối tự do, họ sẽ căn cứ vào vùng đất có treo cờ VNCH để xác nhận vùng đất đó của ta (kế hoạch này từ trung ương đưa xuống đã phá hỏng được âm mưu giành dân lẩn đất của bọn “Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam VN” trước Hội Nghị Paris).

Trưa ngày 23 tháng 01 năm 1973, trực thăng bốc tôi từ Chi khu Hoài Đức về trình diện Đại tá Huỳnh Công Thành Tiểu khu Trưởng TK Bình Tuy để nhận lệnh. Vừa gặp, sau khi tôi chào kính, Ông đã nói ngay:

–“Nhận lệnh xong, anh trở về Chi khu Hoài Đức ngay. Ngày 27 tháng 01, anh nhận chức Quận Trưởng kiêm Chi khu Trưởng Chi khu Tánh Linh, nhớ viết bài diễn văn cho buổi lễ bàn giao giữa anh và ông cựu Quận Trưởng... nhưng đừng viết dài chỉ khoảng một trang giấy”.

Ngưng một chút Đại Tá Thành nói tiếp:

–“Lễ bàn giao diễn ra lúc 11 giờ trưa. Tôi sẽ có mặt ở đó”.

Tôi như vừa trên trời rơi xuống, lệnh đến nhanh quá... nếu như làm Tiểu Đoàn Trưởng thì không gì đáng nói, đàng này... tôi ngập ngừng:

–“Thưa Đại tá, xin Đại tá cho tôi đi học khóa Quân Chánh rồi trở về làm Quận Trưởng, như thế dễ dàng cho tôi hơn!”.

Ông xoa tay, nói:

–“Thời gian không cho phép. Tôi tin rằng... anh sẽ làm được. Anh Lê Hùng đã đề cử anh và tôi đã hỏi ý kiến Bộ Tham Mưu Tiểu khu về việc này!”.

Lê Hùng khoá 22/SQTB lúc đó (1972) còn là Đại úy Đại Đội Trưởng ĐĐ513/Trinh Sát, đầu năm 1975 anh là Tiểu Đoàn Trưởng TĐ341/ĐP. Anh đã từng là Chiến Sĩ xuất sắc được về Dinh Độc Lập dự tiệc và du ngoạn Đài Loan (hiện cư ngụ tại Thị xã Westminster, Orange County. California).

MẶT TRẬN TÁNH LINH: (Tại Quận lỵ và xã Duy Cần)

Quận hay Chi khu Tánh Linh là một nơi hắc ám nhất của Tỉnh Bình Tuy. Hướng Tây Bắc giáp với núi đồi trùng điệp, lên đỉnh núi là đèo Bà Sa, bên kia đèo là Tỉnh Lâm Đồng. Diện tích Tánh Linh bề ngang chừng hơn cây số và chiều dài khoảng 10 cây số tính từ Cầu Lãng Quảng giáp ranh xã Võ Xu (thuộc Quận Hoài Đức) kéo dài dưới chân một dãy núi thấp theo hướng Đông Nam đến tận xã Quan Hà. Nơi đây nghe đồn là Ông cố vấn Ngô Đình Nhu thời Tổng Thống Ngô Đình Diệm đã hai lần tiếp xúc với đại diện của chính quyền Bắc Việt.

Tiêu chuẩn để được chọn làm Quận Trưởng kiêm Chi khu Trưởng Tánh Linh là “Biết đánh giặc và không biết tham nhũng”, 2 tiêu chuẩn này tôi có đủ tuy đánh giặc không giỏi. Trước đó, khoảng đầu năm 1971 Thiếu tá Bửu BĐQ về làm Chi khu Trưởng, cả hai vợ chồng đều chết khi BCH Chi khu bị tấn công, Thiếu tá Ngọc Chi khu phó lên thay. Vài tháng sau, nghĩa là làm Quận Trưởng không lâu thì Th/tá Ngọc bị thương, kế tiếp là Đại úy Nguyễn Văn Mỹ Chi khu phó tử trận, Đại úy Lê Trung Hiếu lên thay chức CK phó cũng tử trận luôn cùng với Đại úy Khải ĐĐ Trưởng ĐĐ720/ĐP.

Khi nhận được lệnh từ Đại tá Tiểu khu Trưởng, tôi lên trực thăng về lại Tiểu Đoàn tại Hoài Đức và lập tức bắt tay vào việc soạn bài diễn văn để đọc trong lễ bàn giao. Lúc 8 giờ tối cùng ngày, nhân viên truyền tin lại mời tôi đến đầu máy để nhận lệnh khẩn cấp. Người bên kia đầu máy là Thiếu tá BĐQ Ông Nguơn Hồng Tham mưu Phó Hành Quân BCH/Tiểu khu, Th/tá Hồng thông báo:

–“Lệnh Đại tá TKT, ngày 27 tháng 01 năm 1973 Hiệp Định Paris có hiệu lực, tình hình chính trị kể cả quân sự sẽ rất lộn xộn và có nhiều biến chuyển chưa đoán trước được. Vấn đề bàn giao của ‘Cậu’ với Th/tá Ngọc tạm hoãn lại một tuần, sau đó sẽ lại bàn giao”.

Tôi đáp:

–“Nhận rõ!” và trở về tiếp tục với chức TĐ Phó của tôi.

Quả đúng như tiên liệu, rạng sáng 26 tháng 01 năm 1973 việt cộng xua 2 Tiểu Đoàn tấn công CK Tánh Linh và xã Duy Cần. Cách đó 7 cây số. Bên ta với 3 Đại Đội ĐPQ thì 1 đại đội phải giữ Pháo Binh 105ly, 1 đại đội giữ BCH/Chi khu và đại đội còn lại phân tán mỏng để bảo vệ nhiều yếu điểm khác nên bị yếu thế.

Lập tức Quân Khu III tung vào mặt trận 2 tiểu đoàn BĐQ để cứu nguy CK Tánh Linh. Tại xã Duy Cần, đại đội 513/Trinh Sát của Lê Hùng được lệnh giải tỏa địch quân... quân số của chúng khoảng 1 đại đội hoặc nhiều hơn.

Một chuyện đáng tiếc xảy ra, khi ta và địch còn đang giao tranh thì trực thăng chỉ huy của Đại tá Tiểu khu Trưởng Huỳnh Công Thành bị rớt vì trục trặc kỹ thuật, vài tuần sau Đại tá Thành chết tại Tổng Y Viện Cộng Hòa và được Tổng Thống truy thăng chuẩn tướng.

MẶT TRẬN HOÀI ĐỨC: (tại xã Võ Xu)

Quận Trưởng kiêm Chi khu Trưởng Hoài Đức là Trung tá BĐQ Nguyễn Văn Thịnh, trước khi về Hoài Đức (Võ Đất) ông là Thiếu tá Quận Trưởng kiêm CK Trưởng Lộc Ninh (An Lộc được giải tỏa, riêng Quận Lộc Ninh vẫn còn trong tay giặc).

Đêm 25 tháng 01 năm 1973 Xã Võ Xu cách Võ Đất 7 cây số bị việt cộng tràn ngập. Sáng ngày 26 tháng 01 năm 1973 tôi cùng 2 Đại Đội thuộc TĐ344/ĐP mà tôi là Tiểu Đoàn Phó được lệnh giải tỏa. VC tập trung quân tại khu chợ, nơi đây có nhiều nhà xây tường gạch, và khu trường học rất chắc chắn. Từ đầu xã Võ Xu, nơi tuyến xuất phát của TĐ344/ĐP cho đến khu chợ dài khoảng 2 cây số, vc đóng chốt rải rác nhưng không nhiều. Suốt ngày 26 tháng 01 cho đến trời vừa sập tối 2 cánh quân của tôi đã tiến sát khu chợ. Dừng lại giây lát để anh em nghỉ ngơi cơm nước và chuẩn bị đánh đêm. Từ đầu máy bên kia Trung tá Thịnh cho tôi biết, Chuẩn tướng Lê Văn Hưng người hùng An Lộc đang có mặt tại Bộ Chỉ Huy Chi khu để theo dõi cuộc hành quân giải tỏa. Một tin quan trọng nữa là, lệnh của Tổng Thống VNCH, sáng mai 27 tháng 01 năm 1973 lệnh ngưng bắn của Hiệp Định Paris có hiệu lực. Ông nhấn mạnh, Tổng Thống ra lệnh trước 6 giờ 00 sáng mai 27 tháng 01, nếu Tỉnh nào để mất một Quận thì Tỉnh Trưởng sẽ bị cách chức, nếu Quận nào để mất một xã thì Quận trưởng mất chức và cấp chỉ huy hành quân liên hệ chịu trách nhiệm!

Không có cái tin nào chán nản bằng cái tin trời đánh này, nhìn dãy phố chợ im lìm trong đêm như những bóng ma chập chờn... bất chợt tôi đọc khế: “Nhất tướng danh thành... vạn cốt khô!”. Trời đêm cận Tết âm lịch đáng lẽ lạnh nhưng người tôi thì ướt đầm mồ hôi, chả lẽ đêm nay là đêm cuối của mình hay sao!

Trung tá Thịnh, và cả Tướng Hưng đang ở đầu máy bên kia nghe tôi điều động quân. Đến 12 giờ đêm thì tôi chiếm được dãy phố chợ bên này, sân chợ trống rỗng chúng tôi nhào qua dãy bên kia thì hỏa lực địch đẩy dội ngược lại bên này nhiều lần như thế. Nhưng cuối

cùng mặt tiền dãy phố bên kia chúng tôi cũng chiếm được. Địch phía sau, chúng tôi phía trước thì nhau tung lựu đạn qua lại, nhờ khẩu Đại Bác 57ly phía bên cánh trái của tôi, nơi Đại Đội 2 của Đại úy Tài tiến chồm lên và bắn dọc theo đường mương phía sau dãy phố mà chúng tôi đang dăng co với địch. VC bỏ chạy tán loạn và coi như cả 2 dãy phố chợ chúng tôi đã làm chủ tình hình... nhưng còn 2 dãy trường học phía sau và cách chợ 50 thước thì sao. Nhìn đồng hồ, kim chỉ đúng 4 giờ sáng, tôi than trời:

–“Tổng Thống ơi, Tổng Thống ra cái lệnh gì ác ôn quá dzậy?!” chỉ còn 2 giờ nữa, cho dù 2 ngày đi nữa chưa chắc gì tôi qua được cái sân trống của trường học.

Tiếng Trung tá Thịnh trong máy gọi tôi:

–“Ê, Hắc Điều... Ông Tướng bảo với tao là... mày đánh giặc được lắm!”

A... di... Đà... Phạt, Ông Tướng chắc chơi trò “Chiến Tranh Chính Trị” với tôi. Thằng Tà Lọt mang com, lúc nào cũng sát cánh với tôi, nó lãnh nguyên một trái B40 thịch văng tứ tung. Không hiểu mai đây gặp cha mẹ nó tôi phải trả lời sao đây!!! (Thằng Niên nhà gần bến xe đò Võ Đất). Kim đồng hồ nhích từ từ tôi nhìn mà sững sờ, 2 dãy trường học sừng sững như thử thách những người lính ĐPQ hiền lành và trang bị yếu kém không giống ai này.

Bỗng nhiên trong đầu tôi loé sáng một tia hy vọng, thân xác rã rời gần như tuyệt vọng lại ngập tràn hy vọng. Tôi đứng bật dậy, ra lệnh cho 2 cánh quân lựa những anh em tình nguyện đánh thăm dò vài chiêu thử xem hỏa lực VC như thế nào tôi sẽ đoán biết được tình hình địch phía bên kia trường học.

Hỏa lực địch có vẻ yếu, có thể chúng giả đồ để dụ chúng tôi hoặc đã từ từ rút bớt hoặc là nơi đây quân số chúng không đông. Tôi liếc nhìn đồng hồ và hoảng hốt kêu thào: “thấy mẹ... rồi!” Đã 5:30 sáng, nghĩa là chỉ còn 30 phút nữa là hết giờ ấn định của Tổng Thống. Tôi ra lệnh cả 2 cánh quân dồn tôi đa hỏa lực về phía trường học, những dấu đạn trên tường vôi của trường sẽ là chứng tích chiến đấu của chúng tôi, tôi nhắc lại lệnh: “chỉ nằm một chỗ bắn thôi, không được xung phong”. Và những tràng đạn bất tận của Đại Liên M60, của M16, súng cối 60ly, M79 thi nhau nổ tung như trời sập, không hiểu VC có chết thằng nào không, có bỏ chạy thằng nào không nhưng lính cứ bắn, nằm một chỗ bắn như máy thẳng diên, mặc kệ đầu máy AN/PRC-25 bên kia ai gọi thì cứ gọi. Còn 15 phút nữa là 6 giờ đúng, giờ hẹn của “Tử Thần”. Tôi ra lệnh ngưng bắn và gọi máy truyền tin, đầu máy bên kia là Trung tá Thịnh Chi khu Trường... giọng ông có vẻ hoảng hốt:

–“Mày có sao không, có bị gì không?”

Tôi cố nén xúc động, chưa bao giờ tôi nghe được tiếng nói đầy thương yêu và lo lắng của cấp chỉ huy dành cho đàn em như vậy! Tôi nói rõ từng chữ trong máy:

–“Trình Tango, tôi đã giải tỏa xong!”.

Giọng Tr/tá Thịnh vui mừng vang lên trong máy và ông báo cáo kết quả về Trung Tâm Hành Quân Tiểu khu.

Bây giờ tôi mới cảm thấy lo lắng về quyết định táo bạo của mình, tôi buộc phải làm vậy vì cái deadline của thượng cấp. Tôi sẵn sàng chịu hết trách nhiệm vì tôi không muốn vì mất một cái xã Võ Xu này mà Quận Trưởng phải bị mất chức (chưa hoàn toàn mất vì tôi đang làm chủ tình hình hơn 2/3 xã), từ từ mình sẽ chiếm lại hôm nay hay chậm lắm là ngày mai. Tôi có thể trả lời với thượng cấp là “Tôi đã giải tỏa xong trước giờ ấn định nhưng địch tập trung quân phản công” và tôi có thể xin viện quân và không yểm để tái chiếm trở lại. Trong chiến tranh đã từng xảy ra như thế, chiếm xong mục tiêu rồi bị địch đẩy lùi, rồi tái chiếm rồi bị đẩy lùi nhiều lần như thế. Những đơn vị Tổng Trừ Bị với trang bị hùng hậu có cả không yểm, pháo yểm và Tanks... nếu lực lượng địch hơn gấp nhiều lần cũng vẫn bị đẩy lùi như thường.

Tr/tá Thịnh là Quận Trưởng Lộc Ninh, trong trận An Lộc mùa hè 1972 ông đã mất Lộc Ninh, tôi không thể để cho ông mất thêm xã Võ Xu để rồi phải mất chức vì sự yếu kém của tôi. Họp khẩn cấp các Đại Đội Trưởng, tôi lệnh cho ĐĐ2 của Đại úy Tài sẽ tấn công vào sườn phải đồng thời khóa chặt đường tiếp viện của địch, ĐĐ4 của Trung úy Thời và tôi (BCH nhẹ Tiểu Đoàn) sẽ tấn công chính diện. Pháo Binh sẽ tác xạ mục tiêu trước lúc tấn công 10 phút và chuyển xạ ra xa để các cánh quân tấn công cùng một lúc khi có lệnh. Giờ phản công sẽ là đúng 8 giờ sáng, ngày hôm nay là ngày ngưng bắn theo tinh thần Hiệp Định Paris nhưng cũng là ngày tôi sẽ tiến đưa đơn vị VC chiếm xã Võ Xu về bên kia thế giới, vì nhà chúng nó là ở tận rừng sâu nhưng chúng đã xâm nhập vào nhà của chúng ta một cách trái phép nên chúng ta phải đánh đuổi chúng.

Tôi trình kế hoạch lên Tr/tá Thịnh, đột nhiên Ông hỏi lại tôi:

–“Mày báo cáo là đã giải tỏa xong trước 6 giờ sáng nay sao bây giờ mày...?”, tôi chậm rãi nói hết sự thật cho ông biết. Im lặng giây lát, ông cười lớn rồi nói:

–“Lâu nay tao tưởng mày ngu, nhưng mày không ngu chút nào mà còn thông minh nữa...! Nhưng kế hoạch mày vừa đề nghị tao thấy không ổn chút nào, Ngưng bắn kỳ này, tao hy vọng hòa bình sẽ đến... mình tuyệt đối tôn trọng lệnh ngưng bắn ngoại trừ bọn VC nổ súng trước và mình có quyền tự vệ”.

Ông nói cũng đúng, ngoài chức vụ Chi khu Trưởng ông còn là Quận Trưởng, là người của dân chúng nên ông rất thận trọng và nguyên tắc không phải như nhà binh... khi nổi giận thì... bất cần đời!

Nương theo câu nói “Trừ Phi bọn VC nổ súng trước”, tôi trình bày với ông kế hoạch B là... chúng tôi âm thầm tiến vào mục tiêu hễ VC nổ súng là chúng tôi xung phong ngay và tràn ngập mục tiêu bất kể chúng có bao nhiêu tầng, đồng thời tôi chấm tọa độ “tác xạ tiên liệu” gửi cho Pháo Binh bắn khi có yêu cầu. Ông đồng ý ngay và dặn tôi phải cẩn thận (còn cho biết là Chuẩn tướng Hưng đã lên trực thăng về lại Quân Đoàn lúc 7 giờ sáng nay).

Tôi tin tưởng là chúng tôi sẽ thắng VC trận này, vì phản ứng của địch hồi đêm tại khu vực trường học rất yếu. Có thể chúng chỉ khoảng chừng một vài trung đội, Tiểu Đội Thám Báo của Tiểu Đoàn xâm nhập khu vực trường học khi trời còn chưa sáng (sau cơn thịnh nộ hỏa lực của tôi trút trên đầu chúng và trước “Deadline” 06 giờ 00 sáng). Thám Báo báo cáo vẫn không thấy động tĩnh, có thể chúng đã rút lui hồi đêm. Tôi hy vọng là chúng rút lui để bảo toàn lực lượng, vì khi tôi cho dồn tất cả hỏa lực trút lên đầu chúng làm chúng nghĩ rằng chúng tôi đã có thêm viện quân. Lý do thứ hai là, bà Nguyễn Thị Bình trong phái đoàn MTGPMN tham dự hội nghị Paris đã tuyên bố:

“Nơi nào có dấu bom đạn thì nơi đó là nhà chúng tôi, ông Thiệu đã cho binh lính càn quét đuổi chúng tôi đi nơi khác để chiếm đất” (đại khái là vậy) cho nên, VC chỉ xâm nhập làng, xã chọc cho chúng ta nổ súng để lại dấu vết bom đạn để hai phái đoàn thuộc phe cộng sản trong “Ủy Hội Kiểm soát đình chiến” như Ba-lan và Tiệp Khắc làm chúng. Như thế, nhiệm vụ bọn VC xâm nhập xã ấp là để tạo ra dấu vết giao tranh rồi chúng rút lui. Hy vọng là tôi đoán đúng!

Bây giờ đúng 08 giờ 00, cả 2 cánh quân chúng tôi nương theo bờ mương, hàng rào chằng chịt giây mỏng toi, những luống mía và bắp kín đáo cho sự ẩn nấp... rất chậm tiến từng bước vào mục tiêu. Chưa được 10 phút, Tiểu đội trưởng Thám Báo gọi cho biết:

–“Thưa Hắc Điều, VC rút hết rồi. Tụi em đã lục soát kỹ xung quanh, hiện nay đang đứng giữa sân trường!”

Không gì vui mừng bằng nhưng tôi vẫn dè dặt tiến lên từng bước, riêng Đại Đội 2 của Đại úy Tài bên sườn trái tôi cho dừng lại làm trừ bị để phòng ngừa địch phản công.

Khoảng 9 giờ sáng dân chúng tản cư lần lượt kéo nhau về, cả Lính và Dân mọi người đều hớn hờ vui mừng lộ trên gương mặt, hòa bình đã về trên quê hương VN suốt 20 năm máu lửa do tham vọng bành trướng chủ nghĩa cộng sản của Nga, Tàu qua tên tay sai “hồ chí minh”.

*****

Dân tộc Việt Nam có hơn 4000 năm Văn Hiến đồng nghĩa với có trên bốn ngàn năm trường thành và tồn tại trong sông núi máu xương... để rồi, qua 20 năm nổi da xáo thịt 1954–1975, dân tộc Việt lại hưởng thêm một thứ hòa bình giả trá, bản thủ.

Hồ chí minh cùng đồng bọn cam lòng làm tay sai cho cộng sản quốc tế, đã du nhập chủ nghĩa cộng sản về quàng trên đầu trên cổ dân tộc VN.

Hoa Kỳ, người đồng minh tán tận lương tâm đã bán đứng một dân tộc yêu chuộng hòa bình của thế giới tự do là Việt Nam Cộng Hòa cho cộng sản.

Hòa Bình... ời! Việt Nam... ời! Máu xương nào để đổi lấy... hòa bình cho loại này?!!!

Lê Phi Ô

San Jose, ngày 12 tháng 2 năm 2019

ĐỌC THÊM

Xin trích đoạn bài nhận định của Sagolj đăng trên tuần báo Adelaide để bổ túc cho hồi ký của tôi. (net) LPO

“Sức mạnh Hoa Kỳ và Âu Châu không thể thua dưới tay Liên Xô và Trung Cộng hợp lại. Thế nhưng Kissinger chọn hy sinh VNCH. Nghĩa là chọn hy sinh cả dân tộc VN để đánh đổi một chiến lược mới, bắt tay và tham vọng đưa Trung Cộng ra khỏi quỹ đạo độc tài cộng sản. Rồi đến năm 1979 trên đất Mỹ, Đặng Tiểu Bình van xin Hoa Kỳ đẩy mạnh đầu tư và giúp Trung Cộng vươn lên (từ lạc hậu!). Âu Châu cũng hưởng ứng và chấp nhận cho Trung Cộng vào cuộc chơi theo luật của tự do với hy vọng rằng hệ thống tự do sẽ ‘cảm hóa’ dân trí song song với mở rộng kinh tế và làn gió dân chủ tràn vào Trung Cộng chỉ là thời gian và hòa bình cho mọi quốc gia là điều chắc chắn!

Sự tin tưởng này ngày nay đã biến thành mây khói vì tập đoàn lãnh đạo theo chủ nghĩa cộng sản không bao giờ buông bỏ quyền lực, nếu không nói rằng họ tận dụng mọi kẽ hở của tự do để tiến tới một hệ thống cai trị tàn độc đối nội và gian manh đối ngoại. Hãy nhìn vào Trung cộng và Việt Nam hôm nay. Cá nhân Tập Cận Bình đã từng du học tại Hoa Kỳ thế nhưng ông ta hiện nay sẽ làm vua muôn đời của một thể chế hung hãn và nguy hiểm nhất mà thế giới cần phải lo ngại, nếu không nói là tai họa cho thế giới gần kề!

Hoa kỳ và Tây phương đã nuôi cạp trong nhà, ngày nay cạp đủ nanh vuốt để ngoạm cổ Hoa Kỳ và Tây Phương.” – Sagolj.

Đó là nhận xét của ông Sagolj. Sự hối hận của những nhà chính trị đương thời phản ảnh một thực tại cay đắng, khó khăn, thử thách, nếu không nói là thua ván cờ mà Kissinger đã chơi với Chu Ân Lai. Cái giá mà tất cả phải trả 44 năm qua và còn kéo dài trong tương lai, nặng nhất là dân tộc VN. Suốt 20 năm nôi da xáo thịt với nhau để trở thành con mồi cho Trung Cộng và Hoa kỳ tiêu khiển. Lê Duẩn đã từng tuyên bố một cách rành mạch và Việt gian cs còn ghi lời ấy trên lăng tẩm của ông ta “Ta đánh Mỹ là đánh cho TQ và Liên Xô”. Không còn lời nào chính xác và phũ phàng hơn. Lê Duẩn đã nói cho chúng ta biết đảng Việt gian cs chỉ là tay sai đánh Mỹ dùm cho Trung Cộng đến người VN cuối cùng!

Một người ngoại quốc còn nhìn thấy cuộc chiến VN là nỗi ân hận đau đớn vì để thua trên quan điểm và chiến lược. Thế thì người Việt chúng ta có nhìn thấy không? Thực ra người Việt Quốc gia đã nhìn thấy từ lâu. Chúng ta oán trách những kẻ có quyền lực, oán trách những đầu óc thiên tả và lệch lạc, oán trách những người nhẹ dạ dễ tin vào sự lừa dối của Việt gian cs và oán trách chính chúng ta đã phần nào thờ ơ trước việc nước, có thể là những lý do gián tiếp đưa đẩy dân tộc vào con đường cùng hôm nay. Những kẻ đáng trách nhất là những người đem chủ nghĩa cs đến Việt Nam, đó là Hồ Chí Minh và đảng csVN, tập đoàn bán nước chứ không phải cứu nước. Họ đã lợi dụng lòng yêu nước của bao thế hệ để cướp chính quyền và xây dựng triều đại độc tài, độc tôn và bán nước VN cho TC bằng mọi cách để gọi là bảo vệ đảng của họ.

Nói tóm, người Việt quốc gia không ngạc nhiên khi đọc lời nhận xét của Sagolj. Bởi vì chúng ta là người trong cuộc, dân tộc VN là nạn nhân của cuộc chơi này. Thế giới sẽ còn bất ổn khi chế độ độc tài Trung cộng còn đó. Nước VN sẽ không còn khi đảng độc tài Việt cộng còn đó. Con đường trước mắt là Hoa Kỳ và thế giới tự do cần phải liên kết chặt chẽ để đối phó với Trung cộng và Nga. Nhân loại không thể chấp nhận những chế độ độc tài và độc tôn.

